

De Germaanse geneeskunde (deel 3)

Wat is de ware basis van geneeskunde?

In de vorige aflevering hebben we gezien hoe lichaamsweefsels en organen reageren op een shock of trauma. Elk trauma of biologische shock slaat altijd neer op drie niveaus. Dat is de samenhang met de psyche, de hersenen en het weefsel of het orgaan.

Wanneer je een glandulaire borstkanker hebt ontwikkeld dan ken je ook de twee andere niveaus. Namelijk: dat het trauma in relatie tot de ontwikkeling van de glandulaire borstklierkanker ook ingeslagen is in het gebied van de kleine hersenen en dat het gaat over een zorg-strijd of nest-conflict in de psyche. Dat klopt altijd en het lichaam liegt nooit.

De conflict-actieve fase

De conflict-actieve fase, of onrust in de geest start dus altijd met een shock of trauma. Deze biologische shock wordt dus gevolgd door een conflict in de geest. De conflict-actieve fase van een biologisch conflict is de koude fase, waarin je lichte symptomen hebt zoals wat nerveus rondlopen, koude handen en tenen, koud gevoel, slecht slapen of soms wat lichte hoofdpijn. Het wordt begeleid met perioden van twijfel, ups en downs, scenario's voor oplossingen en dan weer niet. De geest is gespannen en vindt maar geen rust. De ernst van dit conflict wordt bepaald door de subjectiviteit van de geest en nog enkele andere filosofische elementen. Deze fase kan alleen maar eindigen als het conflict (als gevolg van de shock) is opgelost in de geest.

De ernst van een biologische shock wordt gedefinieerd door de volgende punten:

1. De shock is onverwachts en onvoorzien. Dat is belangrijk, anders kun je het geen shock noemen. De shock heeft een zodanige impact op jou, dat het jouw leven ondersteboven gooit en je het contact met de realiteit verliest.

2. De shock ervaar je alleen in isolatie. Je hebt niet de kans om je indrukken met anderen te delen, te beredeneren of een plaats te geven. Je beleeft de shock of het trauma in je eentje. Vanaf het moment dat je over je trauma of

shock kunt praten met iemand, dan ga je veel sneller in de conflictoplossing. Maar als je niet kunt praten met iemand en je zit alleen met je probleem, dan blijf je conflictactief en zal er een massa van dat conflict in je systeem gaan opstapelen. Vanaf het moment dat je het

conflict innerlijk in jezelf kunt oplossen, aanvaarden of plaatsen, dan worden de herstel symptomen ook zwaarder, omdat de conflict massa groter was. Het is zo belangrijk om te kunnen praten over wat er jou is overkomen om opstapeling 'massa' van het conflict te voorkomen.

3. De shock is acuut, het is een momentopname. Het is een zwaar hevige shock op het moment, niet langdurig ziek, maar het is een shock als een inslag.
4. Je bent niet in de mogelijkheid om de shock op een logische wijze te plaatsen. Je weet niet wat er jou overkomt, je kent het niet en je weet niet hoe je ermee moet omgaan.
5. Als gevolg van punt vier veroorzaakt de shock enorm veel verwarring en desoriëntatie in de geest. Je wilt het een plaats geven, maar het lukt je niet.

De helingsfase

De conflictactieve fase eindigt steeds met een opluchting, oef. Het verwerken van een shock is een filosofisch gebeuren, het zijn eigenlijk mentale verwerkingsprocessen. Ofwel begrijp je het niet en kun je het gewoon aanvaarden of een plaats geven, ofwel begrijp je het wel en kun je het beter rationaliseren. Dat heeft tot gevolg dat er een oplossing in de plaats komt hetgeen direct het begin inluidt van de helingsfase. Vandaar dat praten over je probleem zo belangrijk is. We hebben in het vorige nummer gezien dat tijdens het conflict er structurele veranderingen ontstaan in de weefsels of organen van het lichaam. Tijdens de helingsfase worden deze weefselveranderingen weer weggenomen door middel van "ziekte"-symptomen. Dan begin je feitelijk aan je herstel.

De herstelfase

Dus de herstelfase kenmerkt zich door het manifesteren van "ziekte"-symptomen. Het is een warme fase waarin het lichaam bacteriën (die latent waren) activeert door inflammatie (ontsteking). Door een subsidie van warmte (koorts), samen met extra toevoer van vocht (oedeem) en zwelling worden de bacteriën geactiveerd. Voor bacteriën zijn het aangename condities, zodat ze hun werk goed kunnen verrichten bij het herstellen van het orgaan of weefsel en het ontgiften ervan. In de cellen van de weefsels worden ook exosomen gerepliceerd om letterlijk het ziektegif uit de cellen te halen. Ziektegif in het Latijn betekent "virus". Dus die exosomen zijn eigenlijk de virussen waarvoor wij allemaal bang worden gemaakt.

(Zie de andere artikelen over virussen die ik voor Spiegelbeeld heb geschreven).

Desoriëntatie in de geest

Je begint onderhand wel te begrijpen dat de echte ziekte eigenlijk de "desoriëntatie" is in de geest na de inslag van een trauma of een shock. De helingssymptomen worden echter door veel mensen als de "ziekte" gezien die ze het liefst zo snel mogelijk willen bestrijden. Maar deze herstel symptomen zijn geen ziekte, want de echte ziekte is reeds in de geest opgelost. Oké, het is wel onaangenaam als je geen kennis bezit over de Germaanse geneeskunst. Maar als je de kennis van de Germaanse geneeskunde geïmplementeerd hebt, dan weet je wat er aan het gebeuren is, in welke fase dat je zit en dat neemt de angst voor ziekte juist weg. Want je begrijpt dat deze "onaangename symptomen" eigenlijk helingssymptomen zijn nadat het conflict in de geest is opgelost. Bijvoorbeeld: stel iemand die botkanker heeft, dat hij weet dat hij binnen zes à acht weken volledig zelfstandig gaat genezen, dan gaat hij ook weten dat hij pijn zal hebben. Maar er is een groot verschil tussen pijn en lijden. Het lijden is de psychologische kant van de pijn, het niet weten wat er precies gebeurt, waardoor de angst de boventoon neemt. Maar als je door kennis en wijsheid dezelfde pijn kunt 'kaderen', dan wordt dat een helende pijn en vermindert het lijden aanzienlijk. Dit omdat je vertrouwen geeft aan het zelfgenezend vermogen van het lichaam. Zelfvertrouwen is het tegengif van angst.

Opgelet met wat je zegt!

Het fenomeen van: "U heeft een kwaadaardige borstkanker in stadium 4", of "U heeft een colorectale darmkanker in de eindfase, u heeft nog maar zes maand te leven". Deze diagnose heeft ernstige consequenties voor de patiënt.

Opgelet met wat je zegt!!!

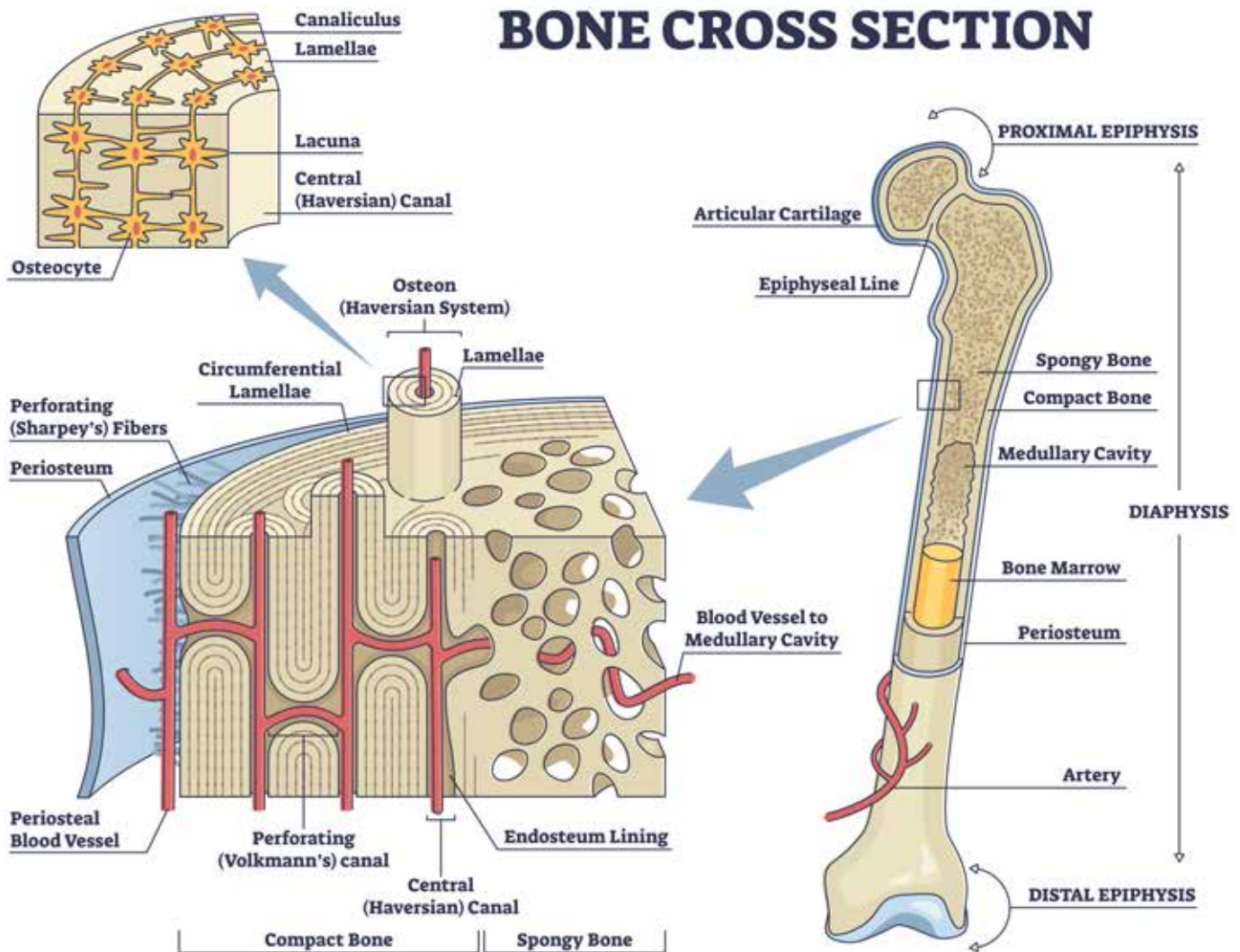
"U heeft een kwaadaardige borstkanker in stadium vier"

Long-tumor → Diagnose-shock → Bot-necrose

Botkanker bestaat niet: het is bot-necrose

BONE CROSS SECTION

Dat wordt een nieuwe zware shock die zeer dramatisch, acuut, ongezien en isolerend inwerkt op de patiënt. Dat is wat ik noem een diagnose schok. De diagnose schok is veel erger dan de kwaal en zorgt ervoor dat er een nieuw biologisch programma in de hersenen wordt opgestart, waarbij de helingsfase onderbroken wordt.

Didactisch voorbeeld van botkanker als gevolg van een diagnose schok

Een diagnose schok leidt dikwijls tot een eigenwaarde-inbreuk of zelfdevaluatie. Dit biologisch conflict activeert het programma dat met de botten te maken heeft. Alles wat met eigenwaarde te maken heeft, heeft invloed op je motoriek. Spieren zijn nu eenmaal verbonden met de gewrichten, en de botten geven structuur en stevigheid aan het lichaam. Als het conflict over je eigenwaarde door de diagnose zwaar is, slaat dit neer op de botten. Is het conflict extreem zwaar, dan slaat het neer op het merg. Je kent wel de uitspraak: "Een belediging die door merg en been gaat". Een zeer zware belediging is dikwijls een ervaring waarmee

men zichzelf devalueert. Maar een diagnose schok veroorzaakt ook een zelfdevaluatie in de trend van: "oeioeioei, ik heb nog maar zes maand meer te leven, ik ben niets meer waard, ik ga iedereen tot last zijn, mijn leven is gedaan". Voilà, een nieuwe zware shock veroorzaakt door de diagnose die leidt tot een ernstige eigenwaarde inbreuk. Botkanker is het resultaat. Er kan zelfs bloedarmoede ontstaan door de verminderde bloedaanmaak in het beenmerg.

Celafname

Bij botkanker botsen we op een fenomeen dat de reguliere oncologie niet kan verklaren. Er ontstaat celafname in de botten tijdens het conflict (conflictactief door de diagnose schok). Er ontstaat dus necrose in de botten. Dit fenomeen ontkracht al de moderne theorie dat kanker zich kan uitzaaien naar de botten. Dit in tegenstelling tot een longkanker, darmtumor of een glandulaire borstkanker waar we celtoename zien tijdens het conflict. Het zijn alleen stamcellen die van weefselsoort kunnen veranderen. Een darmcel of longcel kan dus nooit veranderen in een

botcel. Uit de embryologie weten we dat het botweefsel behoort tot het nieuw mesoderm, een longcel behoort tot het endoderm, een cel van een borstklier behoort tot het oud mesoderm terwijl een darmcel eveneens tot het endoderme kiemblad behoort. De echte reden dat je botkanker kunt ontwikkelen is omdat er nog een ander programma wordt opgestart in de hersenen na het verdict van de diagnose schok.

Andere voorbeelden die leiden tot osteolyse

Zelfdevaluatie en eigenwaarde inbreuken zijn conflicten waarbij botafbraak (osteolyse) ontstaat. Het bot ulcereert van binnen. Je voelt dit niet. Maar als je lang conflictactief bent word je door de osteolyse wel gevoeliger voor botbreuken. Of het bot verzwakt zodanig en dan is de diagnose 'osteoporose'. Dat zien we ook veel bij dames die een respectabele leeftijd hebben behaald. Ze hebben hun hele leven hard gewerkt, ze werden gewaardeerd op de arbeidsmarkt. Op een dag komen ze uit de arbeidsmarkt, voelen zich als een uitgewrongen citroen en voelt je niet veel meer waard. Je afgeschreven voelen. Dan zien we oudere mensen vallen en dan zegt men dat ze hun heup hebben gebroken door het vallen. Nee! Ze hebben eerst hun heup gebroken waardoor ze vielen. Tijdens de conflictactieve fase heb je necrose van de botten, waardoor ze gemakkelijk breken. Een spontane breuk van de lange botten komt veel

minder voor, omdat het botvlies als een zwachtel werkt. Wat zeer interessant is, is dat het botweefsel ons veel vertelt over specifieke eigenwaardeconflicten.

Enkele voorbeelden

Problemen met de knie kunnen wijzen op een conflict van onvervulde ambitie ofwel een sportiviteits eigenwaardeconflict: ik kan niet springen, lopen of trappen.

Het conflict met betrekking tot het bekkengebied heeft dikwijls te maken met een gebrek aan sexualiteit of de potentie.

Een probleem met de kaak en het gebit heeft te maken met niet kunnen toebijten of jezelf niet kunnen afbijten en dat leidt naar cariës. Het hoeft zeker niet fysiek afbijten zijn, maar verbaal je niet mogen verdedigen en gedwongen worden om jezelf in te houden leidt ook naar cariës.

De schouder verraadt dat je een eigenwaardeconflict hebt omdat je gelooft dat je GEEN goede moeder, vader, partner of kind bent, waarbij er ook schuld- of schaamtegevoelens in meespelen.

Eigenwaarde

Het botweefsel is gevoelig als het over eigenwaarde gaat. Hoe meer eigenwaarde je voelt, hoe sterker de botten. Het botweefsel behoort tot het nieuw mesoderm, dit kiemblad wordt aangestuurd door het hersenmerg dat zich onder de hersenschors bevindt. Mensen hebben meer zelfbewustzijn dan dieren, dankzij de grote frontale kwab. Deze frontaal-kwab stelt mensen in staat om zichzelf meer eigenwaarde toe te kennen. Dieren hebben dit bijna niet. In de vorige artikelen hebben we geleerd dat er vier kiembladen zijn waaruit het hele lichaam is opgebouwd.

Even in het kort: Endoderm, oud mesoderm, nieuw mesoderm en ectoderm. We weten dat het nut van biologisch zinvolle speciaalprogramma's zich uitdrukt tijdens de conflictactieve fase. Daarbij kan het lichaam overleven om de geest bij te staan om het conflict te kunnen helpen oplossen. Maar bij een probleem over je eigenwaarde kan je lichaam jou echt niet helpen. Dat is iets dat je zelf moet doen. Van zodra dat je vrede hebt genomen en het conflict hebt opgelost, dan zegt het lichaam, aha, nu gaan we ervoor zorgen dat je botten sterker worden. Nieuw mesoderm is het enige kiemblad waarvan het biologisch nut in de herstelfase zit.

Het conflict met de eigenwaarde is opgelost!

Opluchting, bevrijding. De necrose van het botweefsel stopt en het proces wordt omgedraaid. Er start een inflammatie om de bacteriën te activeren die het bot terug helpen weven, herstellen. Echter is het interessant om het bot zelf een beetje te begrijpen. Het bot bestaat uit een aantal onderdelen en bovenop het bot ligt er een vlies, het periosteum genoemd, en daar lopen zeer veel zenuwen door. Dus als de necrose stopt, ontstaat er een inflammatie en een zwelling. Je kunt de zwelling zien als extra reparatieweefsel van de botten. En dan krijg je zoiets als osteosarcoom. Tijdens de herstelfase krijg je celvermeerdering, maar dat is geen kanker, het is genezing. Tijdens dit proces wordt het eventjes groter, om het botweefsel te kunnen herstellen en dat heeft tijd nodig om uit te harden.

Het herstel van botnecrose is een van de meest pijnlijke “kanker” die je kunt hebben. Waarom is dat zo pijnlijk? Dat is omdat het bot zelf niet kan uitzetten en die sarcoom gaat tussen het bot en het botvlies zitten. Door het sarcoom wordt het botvlies met al zijn zenuwen enorm uitgerekt. Dat is een enorme pijn die wel een biologische doelstelling heeft. Die pijn is nodig om het nieuwe callus (het nieuwe botweefsel) te beschermen dat als een soort pleister op het bot ligt. De pijn verhindert jou om te bewegen. Mocht jij gaan bewegen tijdens de genezingsfase van het bot, dan zou het bot rare uitsteeksels vormen omwille van de callus dat nog niet is uitgehard.

Het ergste is niet de pijn, het ergste is het lijden door het niet weten hoe het lichaam precies werkt

Vergelijk het met een gemetselde muur die ook enkele dagen nodig heeft om goed uit te harden. Als je de pas gemetselde muur direct gaat belasten, dan valt hij omver. Dus het beste dat je kunt doen is ervoor zorgen dat je stil ligt. Doordat het nieuwe callus tegen de zenuwen drukt, ontstaat pijn waardoor je stil blijft liggen en de callus mooi kan uitharden en het bot goed kan herstellen. De duur van het herstel is afhankelijk van de duur en de intensiteit van het conflict waaronder je hebt geleden.

Bij het herstel van het botweefsel is het belangrijk om voldoende eiwitten te eten om de bacteriën te voeden die het harde herstelwerk uitvoeren. Normaal zou ik nooit aanraden om veel koffie te drinken, echter bij het herstel van het botweefsel wel. De cafeïne helpt om de pijn draaglijker te maken. Dit is gewoon een zinvol biologisch speciaalprogramma. Maar het doet wel pijn. Het ergste is niet de pijn, het ergste is het lijden door het niet weten hoe het lichaam precies werkt.

In het kort

Tijdens de genezingsfase heb je een verhoging van de stofwisseling in het bot via een ontsteking. Opbouw van het bot door middel van geactiveerde bacteriën, zwelling, roodheid en pijn. Bijvoorbeeld nek, lage rug en gewrichtspijn. Door de druk van het osteosarcoom kunnen soms verlamingsverschijnselen ontstaan, omdat de elektrische communicatie is verstoord. Deze verlamming verdwijnt weer als het bot is hersteld. Indien het merg van het bot ook is aangedaan, zal er tijdens de heling een overmatige productie van bloedcellen ontstaan. Door de reguliere geneeskunde gediagnosticeerd als bloedkanker of leukemie, maar het is in feite de genezingsfase van het beenmerg. De pijnklachten kunnen verergeren tijdens de rust, hier helpen pijnstillers wel, behalve als het echte periost(botvlies) pijn is.

De biologische zin van de pijn

De persoon in kwestie aanmanen tot rust zodat het lichaam zich kan herstellen. Tijdens de herstelfase wordt het desbetreffende bot, kraakbeen, pezen, spieren, ligamenten versterkt. Soms kan een bot “dikker” zijn om de volgende shock beter te kunnen opvangen. Het botvlies zelf behoort tot het ectoderm kiemblad. Dat betekent ook celafname tijdens het conflict en celtoename tijdens het herstel. Maar hier treedt er wel pijn op tijdens de conflictactieve fase. We zien dit bij reuma of artritis.

*Met dank aan de Germaanse geneeskunde,
Dr. Geerd Ryke Hamer, Dr. Arjen Lievers en
Brecht Arnaerekst.*

tekst: Daniel Derweduwen
www.danielderweduwen.be